
Imre Flóra

RÍTUS

még tart a könnyűség a gyöngyök szétgurulnak
 áttűnsz a tárgyakon mégis velem vagy itt
 az érintést a test őrzi az agy a múltat
 a szív beteljesült s keserves vágyait

ragyog a nap a víz áttetszően világít
 ébren is álmodom a szemed ringat el
 lenn s fõnn nevet a kék a tenger színe játszik
 lebegtet életem lehúz és felemel

a csorba gyöngyöket mind összeszedegtettem
 aranyló mozaik belülrõl is vakít
 fénylõ diadalív itt vagy szent ostya bennem
 bordáid ívei mellkasod combjaid

napbarna corpusod és rituálisan
 még tart a könnyűség kibontom a hajam

RONSARD KUPLÉT ÉNEKEL

napbarna mediterrán bőröd
 kéken világító szemed
 az enyhén megemelt szemöldök
 s a szemzug mosolyt rejteget

orrcimpáid kissé feszülnek
 éppen csak nyitva ajkaid
 ahogy nézlek mind gyönyörűbbnek
 mutat a lágylencse a szív

vállad karod isteni combod
 gyöngéd ujjaid ereje
 (paradoxon!) bármit is mondok
 túllontúl édes a zene

mormolgom a szövegét
 bolondulok a testedért

Kiss Judit Ágnes

SEBHELYEK

Már így ismerte meg. Ezekkel a hegekkel. Keskeny csík a homlokán: egy gyerekkori baleset nyoma. A műtéti heg apró cipzárjával a bal csuklón. A szilánkos töréshez a csípőcsontból vett pótlást az orvos, ha éjjelente egymáshoz simulnak, ezt a bőr alatt feszülő hiányt tapogatják végig az ujjai.

Amaz sem láthatja őt már soha a mellén futó vékony vágás nélkül, a térdét sem a nagy esés előtt, mikor az épp sarjadzó sebszövetből még előtörtek apró kavicsok.

Testükre róva múltjuk, bűneik. Rossz nézni is. De ki tudhatja mégis: nélkülük egymásnak volnának-e? Vagy léteznének-e egyáltalán?

HALLGAT

Mit mondhat még az ember az utolsó szerelmének, amit sokkal korábban ne mondott volna másnak el? Túl olcsó volna odalökni néhány szót, melyből kilóg egy hajtincs, vagy pár szál szakállszőr, vagy elsüllyedt valaki sörhasában.

Hogy mondhat olyat, amit másnak régen, és ráadásul úgy, hogy higgyen benne? Kéne pár új szó. Egy új nyelv egészen. Amin másról nem beszélhetne mégsem, csak a banális, csontig koptatott érzelmekről, hogy szeret, hogy jó lenne a kis időre, ami hátravan, együtt maradni. – Úgyhogy hallgatok, és próbálom nem szégyellni magam.